

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

VARJUS

Originaali tiitel:
Sharon Sala
In Shadows
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Eva Nooni
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2018 by Sharon Sala
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E06365819
ISBN 978-9949-82-422-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Pühendan selle raamatu näota, nimeta vaikivatele sangaritele,
kes hoiavad varju, et tagada meie ja meie riigi turvalisus,
ja nende peredele,
kes ohverdavad nii palju, et aidata neil seda teha.
Ma ei saa iial teada teie nimesid, aga palvetan igal õhtul,
et te saaksite oma ülesande täita.
Ja ühel päeval, kui teil on aeg peidust välja tulla,
palun jumalat,
et teie ülejäänud elu oleks täis õnne ja päikesepaistet.
Te olete selle ära teeninud.

Esimene peatükk

Vesi tilkus alles dušioitsakust, kui Shelly McCann vannitoast magamistuppa astus. Ta astus mõõdetud sammudega, viskas mustad riided pesukorvi ja heitis pilgu kellale. Kesköö oli peaaegu käes. Ta vihkab ennast hommikul, kui äratuskell kell 6.00 helisema hakkab, aga üksinda oli raske magada.

Shelly tõmbas teki voodilt ja valmistus just jahedate linade vahele pugema, kui kuulis kolme piiksu ja teadis, et keegi lülitas nüüdsama tema valvesüsteemi välja.

Ta keeras end ukse poole, süda nii valjusti tagumas, et ta suutis vaevalt hingata, kui kuulis raskeid samme enda poole tulemas. Keegi jooksis koridoris!

Korruga seisis ukseavas pikka kasvu pikajuukselise mehe tume kogu. Shelly jalad läksid nõrgaks.

„Oh mu jumal, oh mu jumal.“

Hetke pärast oli ta abikaasa embuses, vastas igale suudlusele, tiris mehel pintsakut seljast, kui too võttis ära õlakabuuri ja tegi püksirihma lahti, et teksased jalast lükata. Samal ajal rebis mees särginööpe lahti, haaras naise öösärgist ja tõmbas selle tal üle pea.

Shelly värises. Sellest oli nii kaua aega möödas, kui ta viimati Jacki nägi. Vähemalt kuu aega. Kui mees voodile istus, tiris naine tal saapad jalast, et Jack saaks teksased ära võtta.

Mingit eelmängu ei olnud ja seda polnud vajagi. Mees pani käe naise ümber ja vajus teda kaasa tõmmates selili voodisse.

Shelly oli kuum, märg ja hüüdis: „Jack, tee ruttu, ruttu,“ kui Jack end tema jalgade vahele libistas ja aeglase rütmiliste tõugetega alustas.

„Ma armastan sind kallid, armastan, armastan. Oh jumal, sa oled nii hea,“ sosistas Jack, tõmbas sõrmedega läbi naise pikkade lokkis juuste ja suudles teda.

See oli alati samamoodi. Esimene kord oli näljane ja meeleheitlik, ilma mingi võimaluseta toimuvat kontrollida. Seks läitis süütenööri ja see oli lühike.

Shelly nautis seda imelist kuumust, kui orgasm tema sees lahvatas. Ta karjatas ja see röövis Jacki viimasegi enesekontrolli. Mees tõmbus pingule ja värises orgasmist, mis ta enda alla mat-
tis. Nende katkendlik hingamine täitis ümbritseva ruumi, paar minutit nautisid nad järellainetust, lebasid liikumatult teineteise embuses.

Siis ajas Jack end küünarnuki najale ja naeratas, nähes rahulolevat ilmet naise näol.

„Tere, kallid!“

Shelly ohkas. „Tere sullegi,“ ütles ta, pani käed ümber mehe kaela ja tõmbas ta lähemale.

„Igatsesin sinu järele nii väga,“ sõnas Jack, kummardus ja suudles lohku naise kõri juures. „Kas sul on tööl kõik korras? Miski ei tekita probleeme?“

„Kõik on hästi. Raamatupidamine läheb nagu lepase reega. Numbrid ei vaidle vastu ega valeta. Seda teevad ainult inimesed.“

Jack silitas naise keha ja see ajas tal jälle kõvaks. Ta teadis, et Shelly tunneb seda, sest naine väristas end.

„Uuesti?“ küsis mees.

Shelly põimis jalad ümber mehe piha ja tõmbas ta sügavale enda sisse. Nende tants algas taas, ent nüüd oli see aeglasem. Kui nad jälle plahvatuseni jõudsid, oli Shelly mõistuse kaotanud.

* * *

Kaks tundi hiljem pani Jack riidesse ja Shelly jälgis teda voodist.

„Kui kaua see töö veel kestab? See hirmutab mind,“ ütles naine.

Jack istus Shelly kõrvale, ta märkas hirmu naise pilgus ja mõtles, kuidas naine tema silmis iga mööduva aastaga üha kaunimaks muutub. Jack oli armastanud Shellyt sellest hetkest, kui teda üheksandas klassis esimest korda nägi – pikk kõhn blondiin metsikult lehvivate lokkide ja hambaklambritega. Järgmisel aastal olid nad juba lahutamatud ja pärast kõiki neid aastaid polnud muutunud midagi peale sõrmuste nende sõrmes ja tema töö.

„Anna andeks, Shelly. Lubasin, et see on mu viimane töö salaagendina, ja mõtlesin seda tõsiselt. Ma ei saa sulle kuupäeva öelda, aga seda lubadust ma pean. Kas sa annad mulle nii kaua aega?“

Shelly puges tema sülle ja pani käed mehe kaela ümber.

„Ma ootaksin sind igavesti,“ sosistas ta, kummardus meest suudlema ja värises, tundes mehe käsi oma paljal ihul.

See oli Jack, kes viimaks eemale tõmbus ja naisel õlgadest haaras.

„Ma armastan sind nii väga, aga pean minema. Olen niigi liiga kauaks jäänud. Ma ei tea, millal sind jälle näen,“ ütles Jack, sundis end tõusma ja riietumist lõpetama.

Shelly püüdis mõtteid mujale viia, et mitte nutma hakata. „Sa tead ju, et need pikad tumedad juuksed on täitsa seksikad.“

Jack muigas saapaid jalga tõmmates ja pani autovõtmed taskusse.

„Kaugeltki mitte nii seksikad kui sina alasti voodis istumas.“

Naine puhkes naerma.

Jack saatis talle õhusuudluse ja läinud ta oligi.

Shelly kuulis, kuidas valvesüsteem tööle pandi, siis järgnes vaikus, mis tähendas, et Jack oli jätnud auto kuhugi kaugemale ja tulnud jala maja juurde. Jacki üks peamisi muresid kõikide salajaste ülesannete puhul oli hoolitseda selle eest, et kurjategijad Shelly olemasolust kunagi teada ei saaks.

Shelly vaatas kella. *Kolm tundi und. Oh jumal. Aga mees oli seda väärt.*

Ta heitis pikali, tõmbas teki palja keha peale ja nuttis end magama.

Viie kvartali kaugusel seisis Jack varjus vaid paar jardi eemal oma autost ning kammis pilguga ümbruskonda juhuks, kui keegi on ta avastanud. Ta seisis oma kümme minutit liikumatult, kuni oli kindel, et lähikonnas pole keegi ärkvel, astus siis varjust välja, istus autosse ja sõitis minema.

Houstoni tänavad polnud kunagi päris tühjad, aga praegu oli liiklus hõre võrreldes sellega, milliseks see muutub, kui päike tõuseb. Jack sõitis Houstoni sadama poole, Morgan Pointis asuvasse laohoonesse, mis kuulus tema praegusele ülemusele Adam Itole, kes juhtis impordi-ekspordifirmat.

Ito oli vähemalt kolm aastat föderaalpolitsei huviorbiidis olnud, teda kahtlustati ebaseaduslikus relvaäris kõikide riikidega, kes olid valmis tema küsitud hinda maksma. Seni polnud neil õnnestunud tema vastu kindlaid tõendeid leida, see oligi Jacki viimane ülesanne. Leida tõendid, millega Ito vahele võtta. Aga ta oli neli kuud selle kallal töötanud ja asi kiskus hapuks.

Kui Jack tagasi laohoonesse jõudis, oli kell peaaegu neli. Ta parkis maja lähedusse, pani ukse juurde jõudes võtmed taskusse ja koputas. Uks avanes sissepoole ja Jack seisis vastamisi Mahalo Jonesiga, kes juhtis Ito töömehi.

Mahalo kortsutas kulmu. „Kus kurat sa olid?“

„Ajasin seelikuid taga. Kao eest,“ urises Jack.

Mahalo ilme muutus veel süngemaks, aga ta astus kõrvale ja karjus ära minnes Jacki peale.

„Hea veel, et sa enne jõudsid kui kaubasaadeti. Boss oleks su maha löönud.“

Jack pööras kannalt ringi ja oli hetkega Mahalo ees, torgates tolle sõrmega rindu.

„Ma ajasin seelikuid taga, sest see on *minu* pagana elu, ja ma olen siin, sest laadung tuleb alles mitme tunni pärast, mis tähendab, et ma ei jäänud hiljaks, ma ei kuula kellegi möla, nii et hoia oma kuradi arvamused kellelegi, kes neist hoolib. Said aru?“

Mahalo nägi välja nii, nagu tahaks Jackile ühe nätaka näkku virutada, et näha, kuidas ta verd jooksmata hakkab, aga ei teinud seda. Judd Wayne – Jacki varjunimi – oli tuntud kui mees, kes võitleb, kuni üks neist kaotab teadvuse... või elu.

Kui Mahalo midagi ei öelnud, Jack noogutas. „Nii ma arvasingi,“ ütles ta ja läks töömeeste puhkeala poole.

Ta tahtis ainult koikut, kus paar tundi magada, aga kui ta ära läks, olid karvad Jacki kuklal püsti. Ta tundis Mahalo vihkamist, aga see oli vastastikune. Kui ta puhkeala juurde jõudis, silmitses ta ruumis laiali paigutatud voodeid.

Selles ruumis magas seitse meest, kaks voodit olid tühjad. Üks tühi voodi oli ruumi tagumises otsas, üks ees. Jack valis uksele lähemal oleva voodi, sealt oli tal vajaduse korral võimalik kiiresti väljuda. Ta võttis üheksamillimeetrise Glocki õlakabuurist ja pani padja kõrvale.

Umbeses toas haises pesemata kehade ja nädalavanuse pitsa järele, aga ebamugavus kuulus sellele töö juurde. Jack riputas jaki pulkkorjuga tooli seljatoele seina ääres voodi kõrval, võttis saapad jalast ja heitis näoga seina poole. Püstolit lõdvalt käes hoides mõtles ta Shelly peale ja jäi magama.

Adam Ito oli ihualasti näoli massaažilaul, tema keha oli eeterlikest õldest libe ning ta oigas, kui tilluke asiaadist naine nimega Ling tema seljal edasi-tagasi sammus. Ito oigas iga kord, kui kuulis naksatust oma seljas. Kui naine kassiliku liigutusega tema seljalt maha hüppas ja käs-kis mehel ümber pöörata, hakkas Adami pulss kiiremini taguma.

Ta teadis, mis nüüd tuleb, ja hoidis hinge kinni, kui naine uuesti tema peale ronis, end tema kohale seadis ja aeglaselt tema väga

libeda, väga kõva peenise otsa ronis. Naine oli kitsas ja kuum, Ito sai orgasmi enne, kui naine oli jõudnud end lõpuni paika sättida.

Pärast ühist duši all käiku ja suuseksi, mis sundis mehe põlvili langema, saatis ta Lingi minema ja riietus, enne kui bordellist lahkus, et koju minna.

Kell oli peaaegu üks ja tema autojuht Tommy ootas sissesõidu teel, kui Adam astus välja väikesest tagasihoidliku välimusega majast Pasadena servas. Öine taevast oli selge, aga Houstoni suuruse linna tuled tegid tähtede vaatlemise keeruliseks.

Adam tõmbas sügavalt hinge, ta kujutles, et tunneb peaaegu mereäärse linna soolase õhu maitset, ja astus trepist alla, et koju minna. Tommy tegi limusiini ukse sõnatult lahti. Kohe, kui Adam oli istet võtnud, pani autojuht ukse kinni ja astus kiiresti eemale.

Adam Ito tundis end üleni suurepäraselt. Ta oli rahul oma väga ideaalse, väga korrapärase eluga.

Järgmisel hommikul ootas Tommy jälle auto juures ülemust, aga nüüd seisis ta Adami maja ees Houston Memoriali linnaosas. Kui ta nägi Adami lähenevat, hüppas ta autost välja, et talle ust avada.

Palavusest hoolimata kandis Adam valget ülikonda ja särki ning hõbehalle maonahast kingi. Ainus värvilaik oli tema linnumunasinine Gucci kaelasid. Ta oli lõua ette sirutanud, see viitas sellele, kuidas Adam oma elu elas.

„Tere hommikust, söör!“ ütles Tommy ja kummardas autoust avades.

Adam noogutas talle kergelt. „Tere hommikust, Tommy! Täna sõidame otse kontorisse.“

„Jah, söör,“ sõnas Tommy. „Baaris on ingveriteed sidruniga,“ lisas ta ja sulges vaikselt ukse, kui ülemus end istuma sättis ja teed valas, et nautida seda teel kesklinna.

Kahekümne minuti pärast olid nad liiklusummikus 610 Loo-pil ja ootasid selle hajumist, kui Adami mobiiltelefon andis märku

saabuvast kõnest. Ta vaatas ekraanile ja sulges kohe akna enda ja juhi vahel, enne kui kõnele vastas.

„Jah?“

„Pakkuda on väga kuum laadung kaugmaarakette. Need on prototüübid. Olete huvitatud?“ küsis helistaja.